кждрави . . Очитѣ — засмѣни. Такива момичета той виждалъ изписани. Сѣтилъ се, че носятъ име русалки. . . Навѣрно тѣ сж дошли отъ близкото езеро. Въ неговитѣ пѣнести вълни и позрачни води се гуркатъ. Тамъ сж тѣхнитѣ палати . . Въ мигъ русалкитѣ обиколили Ройка и почнали да кършатъ чудно хоро и да пѣятъ неземни пѣсни. . . Той гледалъ и не могълъ да се нагледа. . .

Нѣкой сложилъ ржка на рамото му Сепналъ се. Отворилъ полусънни очи и плахо се озърналъ. Това била неговата обична мама.

Ройко,—казала,—ти се успа! Другаритѣ ти сж на полето...

— Азъ бѣхъ въ гората . .

— Въ гората! Кога?

— Прѣди малко. . .

— Ти си сънувалъ. . . Днесъ е първи май! Не е добрѣ да се спи късно тоя день. . . Ставай . . Зора се сипна. . . Скоро слънце ще изгрѣе. . . Да не те заваря въ легло, а на полето. . .

Стана Ройко. Бързо се облѣче. Още по-бързо напусна кжщи Отправи се къмъ близката поляна. Тамъ бѣха другаритѣ му Снощи дадоха дума да се срѣщнатъ рано. Всички устояха. И Ройко дойде, но по-късно. . . Единъ се обади:

— Ройко, кърпата ти падна!

Безъ да подозира, че го лъжатъ, обърна се

— Омаяхъ те! — рече. — Трима вече какъ омаяхъ. . . Мене — никой! . . .

— Успахъ се, — почна Ройко. — Минахъ край Рашкови. Чухъ викъ. Спрѣхъ. Що да видя? Рашкова майка се разфучала. . . Чухъ гласътъ и на баща му. Видѣхъ, какъ чичо Душко съ дърво въ ржка тичаше. . . Прѣдъ него бѣ черния имъ котакъ Въ зжби той стискаше двата Рашкови глжби. . .

— Моитѣ глжби! — извика оня, който прѣди малко омая Ройка. — Ахъ, моитѣ мили глжбчета! — повтори и хукна ..

Ройко гласно се изсмѣ. . .

— Рашко, омаяхъ те!

Редакторъ **Н. Гайтанджиевъ.** Издава *Научното д-во „Отецъ Паисий“* въ гр. **Казанлъкъ.**